

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/15/2013
Identifikačné číslo spisu:	5012200431
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5012200431.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a v právnej veci žalobcu: I. S., Y., zastúpeného advokátom JUDr. Romanom Hriadeľom, Sad SNP 669/06, Žilina proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020508/1/946750/2012 zo dňa 23. apríla 2012 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20 S 58/2012-61 zo dňa 27. novembra 2012 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S 58/2012-61 zo dňa 27. novembra 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020508/1/946750/2012 zo dňa 23. apríla 2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie (dodatočný platobný výmer) č. 9516301/469/12 z 18. januára 2012 Daňového úradu Žilina, kontaktné miesto Kysucké Nové Mesto, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb. v nadväznosti na § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) vyrubil žalobcovi daň z pridanej hodnoty za obdobie október 2009 v sume 7 846,54 EUR. Po preskúmaní zákonnosti rozhodnutí správnych (daňových) orgánov oboch stupňov krajský súd dospel k záveru, že vydaním rozhodnutí nedošlo k porušeniu zákona a správca dane postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobcovi dodatočným platobným výmerom vyrubil DPH za zdaňovacie obdobie október 2009, keďže v priebehu správneho (daňového) konania žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal oprávnenosť nárokového odpočtu dane vierohodnými dokladmi. S poukazom na ustanovenie § 29 ods. 1 resp. § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. sa krajský súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že žalovaný porušil zásady daňového konania, vyjadrené v zákone č. 511/1992 Zb. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že správca dane neskúmal reálnosť plnenia, sa krajský súd stotožnil s vyjadrením žalovaného, že jedným zo základných a podstatných atribútov pri posúdení otázky, či daňový subjekt preukázal oprávnenosť nároku na uplatnenie nadmerného odpočtu dane z

pridanej hodnoty, bola pravosť daňových dokladov, predložených daňovým subjektom (žalobcom). Keďže boli predložené nepravé doklady, nebola splnená podmienka § 51 ods. 1 písm. a/ zák. č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len zákon o DPH), t.j. neexistovali faktúry od platiteľa, vyhotovené podľa § 71 uvedeného zákona, žalovaný sa nezaoberal realnosťou plnení, zachytených na takýchto dokladoch.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu. V odvolaní poukázal na to, že krajský súd nezistil náležité skutkový stav, k veci pristúpil s maximálnou formálnosťou, ktorá sa prejavila v tom, že dôkazy, ktoré boli produkované ako aj námietky žalobcu nevyhodnotil objektívne. Zotrval na tvrdení, že mu bol odovzdaný neúplný protokol ako aj na námietkach k znaleckému posudku. Zopakoval tvrdenia zo žaloby, že z troch posudzovaných znakov na originalitu dokladov znalec spochybnil len jeden a to vzdialenosť medzier na dokladoch a ostatné dva znaky ako pečiatka a papier je treba považovať za originálne. S týmito námietkami sa krajský súd nevyporiadal, hoci žalobca žiadal, aby bolo nariadené kontrolné znalecké dokazovanie a predtým ešte vypočutý znalec H. Žalovaný nepostupoval v zmysle § 25a zákona č. 563/2009 Z. z. (znalec mal byť vypočutý a o výsluchu mal správca dane vyrozumieť aj žalobcu ako daňový subjekt). Žalobca ďalej v odvolaní hodnotí znalecký posudok (hodnotí ho vzhľadom na pomer znakov, ktoré svedčia v prospech originalnosti predložených dokladov k pomeru jednému znaku, ktorý svedčí o opaku) ako dôkaz, ktorý nemôže odôvodňovať vylúčenie dokladov resp. jednoznačné konštatovanie, že ide o falzifikáty. Zdôrazňuje, že žalovaný len na základe tohto jedného dôkazu (znaleckého posudku) neuznal predkladané doklady a týmto jeho postupom boli porušené základné zásady daňového konania.

Ďalšie porušenia to už hmotnoprávneho charakteru videl žalobca v tom, že žalovaný a následne aj krajský súd nepostupovali dôsledne v zmysle zákona o DPH. Toto porušenie zákona videl v tom, že žalovaný pri vyhodnocovaní dôkazov opomenul ustanovenie § 75 ods. 4 zákona o DPH, podľa ktorého za správnosť údajov vo faktúre a za včasnosť jej vyhotovenia zodpovedá platiteľ, ktorý dodáva tovar alebo službu, ak je faktúra vyhotovená prostredníctvom inej osoby alebo zákazníkom; v danom prípade aj keď nešlo o faktúru v zmysle § 1 ods. 3 vyhlášky č. 55/1994 Z. z. s poukazom na § 71 ods. 5 zákona o DPH ide o riadny účtovný doklad, za ktorý zodpovedá H. V. ako dodávateľ tovaru. Zdôraznil (s poukazom na judikáciu a odborné články), že obchodníci, ktorí vykonávajú všetky predbežné opatrenia, ktoré možno od nich odôvodnene požadovať v snahe zabezpečiť, že ich transakcie nie sú spojené s podvodom, musia byť schopní spoľahnúť sa na legálnosť týchto transakcií bez rizika straty práva na odpočet vstupnej dane. Poukázal na závery Európskeho súdneho dvora (konštatované v odbornom článku v denníku SME), kde sa v zásade konštatuje, že daňové úrady nemôžu od podnikateľov chcieť, aby preverovali dodávateľov. Poukázal aj na to, že dôkazné bremeno daňového subjektu nie je absolútne a že v danom prípade vykonal všetky opatrenia, keď preberal tovar od svedka H. V., prevzal doklady z registračnej pokladnice, na ktorých bolo uvedené všetko tak, ako je to potrebné v zmysle zákonných predpisov. Ani pri najväčšej snahe nemohol pri preberaní týchto dokladov odhaliť, že by malo ísť o falzifikáty. Ani daňový úrad nemal pochybnosti o pravosti týchto dokladov pri prvej kontrole. Až následne po zistení uvedených dokladov aj u iných daňových subjektov nariadil znalecké dokazovanie. Až samotným podrobným znaleckým dokazovaním boli zistené nepatrné rozdiely, ktoré žalobca nemohol v žiadnom prípade postrehnúť ani pri akejkoľvek snahe. Z toho je možné konštatovať, že žalobca nemôže zodpovedať - aj s poukazom na ustanovenie § 75 ods. 4 zákona o DPH v spojení s § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. - za nesprávnu a neúplnú evidenciu svojho dodávateľa. Výtýkal, že žalovaný neskúmal realnosť plnenia, čo žalobca preukazoval dôkazmi a to jednak samotnými šoférmi, ktorí mu dodávali tovar a tiež stavbami, ktoré vykonával v tom čase a na ktoré išiel stavebný materiál. Ani svedok V. nikdy nespochybnil odber stavebného materiálu tak ako to bolo uvedené v dokladoch.

Dodatočne predložil listinný dôkaz - zápisnicu o pojednávaní na Daňovom úrade v Žiline zo dňa 26. marca 2013, kde bola vykonaná konfrontácia medzi žalobcom a p. V., t. j. majiteľom obchodnej spoločnosti, ktorý vydával doklady elektronickej registračnej pokladne.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu podrobne vyjadril, aj keď v úvode písomného vyjadrenia uviedol, že žalobca sa v odvolaní proti rozsudku krajského súdu v zásade neodklonil od námietok v odvolaní a

žalobe. Preto aj žalovaný opätovne poukázal na skutočnosti a závery, ktoré uviedol v rozhodnutí č. 1020508/1/946750/2012 zo dňa 23. apríla 2012 (ktoré je predmetom daného súdneho preskúmavacieho konania) ako aj vo vyjadrení zo dňa 31. júla 2012 k podanej žalobe.

Zdôraznil, že po zistení duplicitného vyhotovenia t. j. v dvoch vyhotoveniach, resp. až v troch vyhotoveniach niektorých dokladov z elektronickej registračnej pokladnice (ďalej len ERP) dodávateľa H. V. (v rámci výkonu daňovej kontroly) správca dane v rámci prešetrovania požiadal znalca Q. o vyhotovenie znaleckého posudku, týkajúceho sa dokladov, vyhotovených predmetnou ERP dodávateľa H. V. (s prideleným DKP č. 6911020521975001). Dôvodom pre vyhotovenie znaleckého posudku bola skutočnosť, že v účtovníctve žalobcu sa nachádzali doklady, ktoré mali byť vyhotovené uvedenou ERP, pričom obsahovo totožné doklady, ktoré mali byť takisto vyhotovené touto ERP, mali vo svojom účtovníctve zaúčtované viaceré daňové subjekty. Znalec bol požiadaný, aby na základe vykonanej expertízy určil, ktoré doklady sú originály, vytlačené na danej ERP a k nej prislúchajúcej tlačiarňi a ktoré sú falzifikáty. Znalec podrobným mikroskopickým skúmaním zistil, že pokladničné doklady za rok 2009 boli vyhotovené matricovou ihličkovou tlačiarňou, na predložených dokladoch boli všetky odtlačky vyhotovené nánosom pečiatkovej farby, t. j. odtlačením pečiatky. Vzájomným pozorovaním sporných dokladov bol pri porovnávaní zistený posun v zarovnávaní riadkov oproti porovnávacím dokladom, t. j. sporné doklady nie sú zhodné - rovnako editované a majú menšiu medziriadkovú vzdialenosť ako u pravých dokladov, preto nie je možné považovať ich za pravé doklady. V závere znaleckého posudku znalec uviedol, konkrétne ktoré sporné pokladničné doklady zaúčtované v účtovníctve žalobcu v roku 2009 ako výdavkové pokladničné doklady sú pravé, a že ostatné doklady sú falzifikáty. Žalovaný poukázal na to, že znalec vo svojom znaleckom posudku neposudzoval originalitu použitej pásky a ani pravosť odtlačkov pečiatok, preto nemožno hovoriť o troch posudzovaných znakoch (ako to tvrdí žalobca). Znalec vo svojom znaleckom posudku overoval pravosť sporných pokladničných dokladov na základe zhodnosti vytlačeného textu dokladov. Žalobca v rámci doterajších konaní nevzniesol žiadnu konkrétnu námietku, ktorá by spochybňovala výsledok znaleckej expertízy. Ďalej žalovaný uviedol, že žalobcovi nebol uznaný nárok na nadmerný odpočet z dôvodu nesplnenia zákonnej podmienky podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, t. j. žalobca nemal doklad vyhotovený dodávateľom, ktorý tovar dodal, pretože predložené doklady boli znalcom označené za falzifikáty. Za vyhotovenie faktúry podľa § 75 ods. 4 zákona o DPH síce zodpovedá platiteľ, ktorý ho vyhotovil, avšak ak daňový subjekt nepreukáže splnenie zákonných podmienok na uplatnenie odpočítania dane, nárok na odpočet dane mu nevznikne.

K tvrdeniam žalobcu, ktoré sa týkali doručenia neúplného protokolu, žalovaný uviedol, že zákon umožňuje daňovému subjektu, aby sa v lehote ôsmich pracovných dní odo dňa doručenia protokolu k nemu vyjadril (po obsahovej a formálnej stránke). Uvedená lehota na vyjadrenie je lehotou prekluzívnou, preto na námietky daňového subjektu vznesené po tejto lehote správca dane už nemôže prihliadať. Žalobcovi bol protokol o výsledku zistenia z daňovej kontroly č. 655/320/30938/2011/Var bezpochyby doručený dňa 21. decembra 2011 (a to či už bez strany č. 49 alebo s ňou). Bol oprávnený vyjadriť sa k uvedenému protokolu do 3. januára 2012 a v tomto vyjadrení mohol namietnuť aj skutočnosť, že v uvedenom protokole (jemu doručenom exemplári) chýba strana č. 49. Preto správca dane postupoval v súlade s § 15 ods. 10 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Pretože pravosť daňových dokladov predložených daňovým subjektom je jedným zo základných a podstatných atribútov pri posúdení otázky, či daňový subjekt preukázal oprávnenosť nároku na uplatnenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, v prípade nepravých daňových dokladov nevzniká daňovému subjektu nárok na uplatnenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty. Žalovaný sa vzhľadom k tejto skutočnosti ako aj vzhľadom k obsahu rozhodnutia správcu dane už nezaoberal realitou plnení zachytených na týchto dokladoch. Pritom, ako to vyplýva z obsahu spisu, správca dane mal snahu skúmať u žalobcu realitu plnení zachytených na sporných dokladoch, ale prístup žalobcu mu to neumožnil. Ako vyplýva zo zápisnic o ústnom pojednávaní (z 10. júna 2011 a zo 16. decembra 2011), žalobca uviedol, že preprava tovarov, nakúpených u H. V. bola zabezpečovaná troma vlastnými dodávkami a externými vozidlami, ku ktorým sa nevedel vyjadriť. K existencii obsahovo zhodných dokladov vyhotovených ERP uviedol, že ho jeho zásobovači a dodávatelia materiálu

museli oklamať. Ďalej uviedol, že on sám u H. V. málokedy nakupoval. Nakupovali majstri, zásobovač alebo ľudia, ktorí boli u neho zamestnaní alebo na živnosť. Konkrétne mená nevedel uviesť. Taktiež nevedel uviesť mená majstrov, ktorí boli v roku 2009 zodpovední za jednotlivé stavby a nevedel uviesť nákup materiálu, ktorý bol použitý na jednotlivých stavbách. Žalobca nevedel označiť ani osoby, ktoré by mohli byť prizvané ako svedkovia.

K poukazovanie žalobcu na rozporný postup správcu dane žalovaný uviedol, že rozhodnutie, ktoré nadväzovalo na výsledok kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie máj 2009, nebolo predmetom odvolacieho konania. Hlavným dôvodom, pre ktorý správca dane počas daňovej kontroly na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia január až apríl a jún až december 2009 požiadal znalca o vykonanie expertízy dokladov vyhotovených H. V. prostredníctvom ERP bola skutočnosť, že v účtovníctve žalobcu sa nachádzali obsahovo úplne totožné doklady, ktoré mali byť vyhotovené ERP a taktiež skutočnosť, že obsahovo úplne totožné doklady, ktoré mali byť vyhotovené ERP mali vo svojom účtovníctve zaúčtované viaceré daňové subjekty. Uvedené skutočnosti neboli správcovi známe v čase, keď vykonával u žalobcu kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie máj 2009.

Žalovaný mal za to, že Krajský súd v Žiline v predmetnej veci rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi a preto navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a žalobcovi nepriznať náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods.1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP). Odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP). Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP). Dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020508/1/946750/2012 zo dňa 23. apríla 2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie (dodatočný platobný výmer) č. 9516301/469/12 z 18. januára 2012 Daňového úradu Žilina, kontaktné miesto Kysucké Nové Mesto, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb. v nadväznosti na § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) vyrubil žalobcovi daň z pridanej hodnoty za obdobie október 2009 v sume 7 846,54 EUR.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona o správe daní a poplatkov zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných

skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie (§ 29 ods. 1). Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (§ 29 ods. 2). Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim (§ 29 ods. 4). Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom (§ 29 ods. 8).

Právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou podľa odsekov 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané (§ 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH). Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho spisu za preukázané, že správca dane vykonal v danej veci rozsiahle dokazovanie. Záver, ktorý bol zo zistených skutkových okolností v daňovom konaní ustálený, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcom predložené daňové doklady nespĺňajú zákonné kritérium dostatočnej preukaznosti oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, t.j. žalobca v posudzovaných zdaniteľných obchodoch nemal doklad vyhotovený dodávateľom, ktorý tovar dodal, pretože predložené doklady boli znalcom označené za falzifikáty. Ani v odvolacom konaní nebolo možné prisvedčiť opakovaným námietkam žalobcu, ktoré sa týkali neúplného protokolu a námietok k znaleckému posudku; žalobca neuviedol v odvolaní žiadne také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu v odvolaní, že z troch posudzovaných znakov na originalitu dokladov znalec spochybnil len jeden a ostatné dva znaky ako pečiatka a papier je treba považovať za originálne, tak obsah znaleckého posudku tomuto tvrdeniu nenasvedčuje. V znaleckom posudku sa uvádza, že na sporných materiáloch sa nachádzajú odtlačky obdĺžnikovej pečiatky, ktoré sú vyhotovené modrou pečiatkovou farbou. V prípade požiadavky je možné vyhotoviť expertízu pravosti týchto odtlačkov pečiatok. Ďalej sa v znaleckom posudku uvádza, že identifikačná hodnota farbiva pásky, resp. kvality papiera dokumentu je minimálna a vhodná na použitie len pri skúmaní bezprostredne po sebe tlačенých dokladov, až do doby kým nie je nevyhnutné vymeniť tlačiacu pásku alebo papier v ERP. Overenie pravosti sporných pokladničných dokladov bolo z vyššie uvedeného dôvodu zamerané na zistenie zhodnosti vytlačeného textu dokladov. Reálne plnenie samo osebe nezakladá nárok na odpočítanie dane. Pri uplatnení práva na odpočítanie dane je platiteľ úspešný, keď splní zákonné podmienky ustanovenia § 51 ods. 1 zákona o DPH, z ktorých jedna nebola splnená, lebo ako relevantné doklady boli predložené falzifikáty z ERP. Pokiaľ ide o opakované námietky žalobcu, týkajúce sa zdaňovacieho obdobia máj 2009, možno len zopakovať závery rozsudku krajského súdu, že zdaňovacie obdobie máj 2009 nebolo predmetom daňovej kontroly v danej veci. K listinnému dôkazu, ktorý žalobca zaslal krajskému súdu 4. apríla 2013 (zápisnica o pojednávaní na Daňovom úrade Žilina zo dňa 26. marca 2013, číslo 9501401/1/1139779/2013) je potrebné uviesť, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta OSP). Uvedená zápisnica o ústnom pojednávaní sa týka vypočutia svedka H. V. v súvislosti s výkonom daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až december 2010 u

žalobcu.

Záver krajského súdu, že žalobca v konaní pred daňovými orgánmi neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal oprávnenosť odpočítania dane vierohodnými dokladmi, považoval najvyšší súd z uvedených dôvodov za správny. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti. Neurčitými tvrdeniami odvolania sa najvyšší súd nezaoberal.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.